

SỰ IM LẶNG CỦA BIỂN CẢ.

(Bài 9)

+ Nguyên tác “**Le Silence de la Mer**”, tác giả **Vercors**.

+ TTBG chuyển Việt ngữ từ bản tiếng Pháp của Vercors (NXB Albin Michel, 1951) lần bản dịch Anh ngữ của Cyril Connolly (NXB The Macmillan Company, 1944).

□

Ba ngày sau kể từ buổi đó, mới vừa uống xong cốc café, chúng tôi nghe vang lên tiếng đập không đều của những bước chân quen thuộc, và lần này rõ ràng là đi về phía chúng tôi.

Thốt nhiên tôi nhớ lại đêm thứ nhất vào mùa đông cách đây 6 tháng, những tiếng chân đó đã được nghe. Tôi nghĩ, “*Hôm nay trời cũng mưa.*” Mưa dầm dề từ sáng. Một cơn mưa dai dẳng làm ướt đầm mọi vật bên ngoài và ng ay cả thấm tràn bên trong căn nhà một lớp không khí giá buốt và ẩm ướt.

Cô cháu phủ lên vai một khăn choàng lụa in hình bức vẽ của Jean Cocteau có mười bàn tay chỉ vào nhau một cách mềm mại; còn tôi thì đang đốt lại ống điếu, ngón trỏ đặt trên cái nõ, và nghĩ “*Chúng tôi đang ở vào tháng Bảy*”.

Những tiếng chân băng qua tiền sảnh, các bậc thang bắt đầu kêu cọt két. Người đàn ông đi chậm xuống trên những bước liên tục, nhưng không phải ngập ngừng, mà là như của một người phải cam đành trái qua một sự thử thách gian khổ.

Cô cháu ngẩng đầu, nhìn tôi chăm chú, cái nhìn vừa trong suốt vừa tàn nhẫn của loài cú vọ. Rồi khi bậc thang cuối vang lên, tiếp theo là một sự lặng im dài, cái nhìn cô bay mất; tôi thấy đôi mí cô sụp xuống, đầu cúi, cả thân hình ngửa ra trên ghế bành, vẻ chán nản.

Tôi không tin sự im lặng kéo dài đến vài phút, nhưng xem ra là rất dài. Tôi mừng tượng đang nhìn thấy người đứng bên ngoài, ngón tay giơ lên sẵn sàng gõ, rồi ngừng lại, ngừng lại ngay khi oánh khắc mà chỉ qua cử động ấy, chàng hẳn đối diện với những gì sẽ xảy ra.

Cuối cùng chàng gõ cửa. Không phải tiếng gõ nhẹ của một tâm trạng do dự, cũng không thô bạo cộc cằn phát sinh từ sự rụt rè ức chế; mà là ba tiếng đầy và chậm, chắc nịch và điềm tĩnh, mang ý nghĩa của một quyết định dứt khoát không mong hồi đáp.

Tôi tưởng cánh cửa sẽ được mở ngay như mọi lần. Nhưng không, nó vẫn đóng; và rồi tôi bị xâm chiếm bởi một nỗi kích động không thể kiềm chế, một pha trộn mù mờ giữa những ước muốn trái ngược mà từng mỗi giây trôi qua lại càng như tăng nhanh tốc độ của một thác nước lớn, điều chỉ làm cho tôi thêm rối loạn và không tìm thấy mối gỡ.

Có cần phải trả lời chàng không? Tại sao điều này bất ngờ thay đổi? Tại sao chàng chờ mong tới nay chúng tôi sẽ phá vỡ sự im lặng khó chữa đã được chàng hoàn toàn chấp thuận như thái độ cư xử chàng đã tỏ bày từ trước cho đến tới nay? Thế nào là phẩm cách đòi hỏi nơi chúng tôi tới nay, ngay chính tới nay?

Tôi nhìn cô cháu để bắt chộp được trong đôi mắt cô một khích lệ hay dấu hiệu nào đó. Nhưng tôi chỉ thấy cái bán diện cô. Cô đang nhìn vào tay nắm cửa. Cô nhìn với cái nhìn đăm đăm tàn nhẫn của loài chim cú mà tôi đã từng bị đập vào mắt. Trông cô tái nhợt, nét đau đớn hiện ra nơi làn môi trên đang cắn chặt làm phô bày một hàng răng trắng đẹp.

Phần tôi, trước bi kịch tình linh hé lộ này, điều vượt cao cái nhức nhối nhẹ nhàng trong tính cách chần chừ lẩn lưa của tôi, tôi đâm ra mất hết mọi sức lực cuối cùng.

Ngay lúc đó, hai tiếng gõ khác vang lên, chỉ hai thôi - hai tiếng nhẹ và vội vã.

Cô cháu bảo “*Anh ta sắp bỏ đi*” bằng giọng trầm và hoàn toàn chán nản, đến nỗi tôi không thể chờ lâu hơn, cất cao tiếng nói:

“Xin mời vào, thưa ông!”

Tại sao tôi lại thêm chữ “*ông*”? Có phải để chỉ rõ rằng tôi đang nói với một người được mời đến chứ không với một sĩ quan thù địch? Hoặc, trái lại, để tỏ rằng tôi biết rất rõ “*ai*” đã gõ cửa, và đó là những lời để nói với chàng?

Tôi không biết. Nhưng chẳng phải điều quan trọng. Sự thật là tôi đã nói: “*Xin mời vào, thưa ông*”, và do đó chàng bước vào.

*Trần Thị Bông Giấy.
(Mùa đại dịch Virus Vũ Hán.
July 2/2020, thứ Năm.)*

(Xem tiếp “SỰ IM LẶNG CỦA BIỂN CẢ” - Bài 10)

□